

Служба „Преса и
информация“

Общ съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № В19/17
Люксембург, 28 февруари 2017 г.

Определения на Общия съд по дела T-192/16, T-193/16 и T-257/16
NF, NG и NM/Европейски съвет

Общият съд на ЕС счита, че не е компетентен да се произнесе по жалбите на три подали молби за убежище лица срещу „Изявлението на ЕС и Турция“, с което се търси разрешение на мигрантската криза

Този акт всъщност не е приет от някоя институция на Европейския съюз

На 18 март 2016 г. под формата на съобщение за печата на общата интернет страница на Европейския съвет и Съвета на Европейския съюз¹ е публикувано изявление, в което се уточнява начина, по който държавите членки на Съюза и Турция възнамеряват, от една страна, да се справят с настоящата мигрантска криза, и от друга страна, да се борят с трафика на хора между Турция и Гърция („Изявление на ЕС и Турция“). Основните аспекти в това изявление са следните:

- от 20 март 2016 г. нататък всички нови незаконни мигранти, които тръгват от Турция с цел да достигнат до гръцките острови, ще бъдат връщани в Турция;
- мигрантите, пристигащи на гръцките острови, ще бъдат надлежно регистрирани и всяка молба за убежище ще бъде обработвана индивидуално от гръцките власти в съответствие с Директивата за процедурите по убежище²;
- мигрантите, които не търсят убежище или чиято молба за убежище е счетена за неоснователна или недопустима съгласно посочената по-горе директива, ще бъдат връщани в Турция;
- за всеки сириец, върнат в Турция обратно от гръцките острови, друг сириец ще бъде презаселен от Турция към Съюза.

Двама пакистански граждани и един афганистански гражданин през Турция достигат до Гърция, където подават молби за убежище. В молбите си те посочват, че поради различни причини за тях съществува опасност от преследване, ако бъдат върнати в съответните им страни по произход. Предвид възможността в приложение на „Изявлението на ЕС и Турция“ да бъдат върнати в Турция, ако молбите им за убежище бъдат отхвърлени, те решават да подадат жалби до Общия съд на Европейския съюз, за да оспорят законосъобразността на „Изявлението на ЕС и Турция“. Според тези търсещи убежище лица посоченото изявление представлява международно споразумение, което Европейският съвет в качеството му на институция, действаща от името на Съюза, сключил с Република Турция. Те по-специално считат, че с това споразумение се нарушават правилата в Договора за функционирането на ЕС относно сключването на международни споразумения от Съюза. От своя страна, на основание член 130 от Процедурния правилник на Общия съд, Европейският съвет повдига възражение, в което твърди че Общият съд не е компетентен да се произнесе по жалбите.

В постановените днес определения **Общият съд счита, че не е компетентен да се произнесе по жалбите по реда на член 263 ДФЕС и съответно ги отхвърля.**

¹ Съобщение за печата № 144/16.

² Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 29.6.2013 г., стр. 60—95)

В определенията Общият съд най-напред посочва, че в съобщението за печата от 18 март 2016 г. са допуснати неточности при посочването на авторите на „Изявлението на ЕС и Турция“, тъй като съгласно последното, от една страна, именно Съюзът, а не неговите държави членки, е взел решение за посочените в това изявление допълнителни действия, и от друга страна, именно „членовете на Европейския съвет“ са се срещнали с турския им колега по време на срещата от 18 март 2016 г. във връзка с която е изготвено въпросното съобщение за печата.

Общият съд счита, че от доказателствата, представени от Европейски съвет относно последователно проведените срещи през 2015 г. и 2016 г. между държавните или правителствените ръководители на държавите членки и техния турски колега по повод мигрантска криза, е видно, че преговори с Турция в тази област, включително на 18 март 2016 г., са водели държавите членки на Съюза в качеството им на субекти на международното право, а не самият Съюз.

В това отношение Общият съд по-специално констатира, че редица представени от Европейския съвет официални документи доказват, че на 17 и 18 март 2016 г. успоредно са били организирани две отделни събития в седалището на тази институция в Брюксел с участието на представителите на държавите членки на Съюза на равнище държавни или правителствени ръководители. При тези две събития са следвани различни пътища от правна, протоколна и организационна гледна точка. Съответно, от една страна, на 17 март е проведена сесия на Европейския съвет в качеството му на институция на Съюза с участието на посочените представители на държавите членки, действащи в качеството си на членове на същата институция. От друга страна, на следващия ден е проведена международна среща на върха, на която са присъствали министър-председателят на Република Турция и същите тези представители на държавите членки, действащи този път в качеството си на държавни или правителствени ръководители.

Общият съд счита, че именно в това последно качество на 18 март 2016 г. държавните или правителствените ръководители на държавите членки са се срещнали с техния турски колега по повод мигрантската криза и са приели „Изявлението на ЕС и Турция“, основните аспекти от което са обобщени в съобщението за печата от същия ден.

Поради това според Общия съд **решение за сключване на споразумение с турското правителство във връзка с мигрантската криза не е вземано нито от Европейския съвет, нито от която и да било друга институция на Съюза. Общият съд счита, че не е компетентен да се произнесе по жалбите на търсещите убежище три лица**, тъй като липсва акт на институция на Съюза, чиято законосъобразност би могъл да провери на основание член 263 ДФЕС.

За повече изчерпателност, предвид посочването в „Изявлението на ЕС и Турция“ на факта, че „[Съюзът] и [Република] Турция [са] постигна[ли] съгласие по [...] допълнителни действия“, Общият съд отбелязва, че **дори да се допусне възможността по време на срещата от 18 март 2016 г. неофициално да е било сключено международно споразумение** — което в случая се отрича от Европейският съвет, Съветът на Европейския съюз и Европейската комисия — **това споразумение би било дело на държавните или правителствените ръководители на държавите членки на Съюза и на турския министър-председател**. В производство по жалба, подадена на основание член 263 ДФЕС, Общият съд обаче не е компетентен да се произнесе по законосъобразността на сключено от държавите членки международно споразумение.

ЗАБЕЛЕЖКА: Съдебен акт на Общия съд може да се обжалва само по правните въпроси пред Съда в срок от два месеца, считано от съобщаването му.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд.

Пълният текст на определенията ([T-192/16](#), [T-193/16](#), [T-257/16](#)) е публикуван на уебсайта CURIA.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708